

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗΣΤΑΜ

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΔΙΑ

Φθινοπωρινό άτομοσήμερο.
 'Ο ορφανός εινε καταγάλανος.
 Γελαστή και πρόσχαρη ή μέρα...
 'Ο ήλιος λούζει την 'Αθήνα με τό χρυσάφι του.
 Στην ειρήσωση αυή ενός παλαικού σπιτιού τής Νεαπόλεως δινό κοπέλλες κ' ένας νέος κάθονται στο προσήλιακό και κουβεντιάσουν.
 Πλάι τους μοσχολούδον τά λουλούδια πούναι σειρά στις γλάστρες, τά βασιλικά κ' ή άμυλαρόβιζα.
 Μιά γασία πούναι στην ακρη τής αυήης, μικρή και λυγροή, γεμίζε τό γλαυκό, ζεστό άγέρα με τις ερωδιές τής.
 Τι κλωσώνη, τι φώς, τι χαρά Θεού!...

Μέρες είχε ή 'Αθήνα να διή τέτοια λαζάδα. Τήν είχαν μουσκέψει ή βροχές. Μία σήμερα εινε άνοιξη.
 'Ολα εινε χαρωφίμενα. Κι' ή δυό νέες φλυαρούν, κελιάδανε θαρρείς, έχοντας τό νεαρό συντροφο τους στη μέση.
 Του σερβίριζαν καφέ και γλυκό, τούκοφαν γαζίες για τή μπουτσιένερα του και τώρα δέν ζορταίνον να τόν βλέπουν και να τό μιλάνε.

Εινε κ' ή δυό ώμορφες.
 Μία τις καυτεμάς ή ωμορφά εινε ξεχωριστή.
 Ξανθά η μια, ή Λίζα.
 Μελαχρονή ή Άλλη, ή Λίνα.
 Άρφατη ή Λίζα, ροδομαγούλη, γαλανή, κρινολιανή...
 Λυγροή ή Λίνα, μελαμψη, ζεστή, μαυρομαλλούσα, με ζωηρά γραμμένα φρύδια...

Της Λίζας τά μάτια εινε γεμάτα φώς, σαν τόν ορφανό και σαν τή θάλασσα τή Φαληγηκή στις μέρες τής κλωσώνης...

Της Λίνας τά μάτια εινε μαύρα, μαύρα σαν τό κάρβουνο, γεμάτα φωτιά και φλόγα...

Γελούν τά μάτια τής Λίζας...
 Σφάζουν τής Λίνας...

Τό ανάστημα τής Λίζας εινε μέτρο. Εινε λιγάκι γεμάτη, μα όχι παχειά. Είν' άπ' τις γυναίκες πού άρέσουν στους πολλούς, πού γεννούν άμέσως τόν πόθο τής αγάπης...

'Η Λίνα εινε φός—μέγχο, Ψηλή, Μ' ανάστημα λυγροό, κυπαρισένιο. Είν' άπ' τις γυναίκες π' αγαπούν με πάθος και πεθαίνουν άπό ζροτα.

'Η Λίζα εινε άθώα, γελοίμενη πάντα, άνοιχτόκαρδη, δέν βάζει μαράζι μέσα τής.
 'Η Λίνα εινε μελαγχολική, όνειροπόλα, ρευσταστική.
 Εινε κ' ή δυό άδερφάδες.
 'Ο πατέρας τους ήταν συνταγματάρχης, μα έχει πεθάνει άπό χόνα κ' ή δυό νέες ζούν πειά με τή μητέρα τους.

Σ' ένα ταξείδι πούκισαν δό κ' Ξη μήνες στο Κάιρο για να πουλήσουν κάτι χτιματα πού τους άρρεσε κληρονομιά ένας άδελφός του μακαρίτη του πατέρα τους, τά δυό κορίτσια γνώρισαν έναν κομψό κ' ίποχρεωτικό νέο, τό Γιώργο Βρανά.

'Ηταν βοηθός του διηγήτορα πού ανέλαβε τήν ύπόθεσι τους, μα σκόπει να ρθή και ν' άνοιξη δικό του δικηγορικό γραφείο στην 'Αθήνα.

'Ο Βρανάς δείχτηκε άπ' τήν πρώτη στιγμή τής γνωσμάς τους πολύ πρόθυμος και πολύ ίποχρεωτικός στην μητέρα των κοριτσιών, τήν κ. Λιναρδή. 'Ετσι ή γρηά τόν συμπάθησε κ' έπειδή ήταν άπ' τους ανθρώπους πού ξέροιν να γοητεύουν τις γυναίκες, κέρδισε άμέσως και τή συμπάθεια των δεσποινίδων.

Κάθε μέρα ήταν στο Ξενοδοχείο τους. Φροντίζε για τήν ύποθετους περισσότερο κ' άπ' τόν προσιτάμενο του, όδηγούσε τήν κ. Λιναρδή στα αξιοπεριερίτερα και αξιοθέατα μέρη του Κάιρου κ' δταν εβρισκε καιρό —και φροντίζε να τό πετυχίαν πάντα— παρήσχυε τις δυό νέες στα κοσμικά κέντρα τής πολήκομης Αιγυπτιακής προτενούσης, επιδεικνύνότας τες κ' επιδεικνύνόμενος μαζί τους.

'Υστερ' άπ' όλ' αυτά, ή Λίζα κ' ή Λίνα ήταν ξετρελλιάμενες μαζί του. Πιό πολύ ή άνοιχτόκαρδη Λίζα, ή όποια δέν δίστασε ν' τόν ακολουθήσει μια μέρα στα μπαιν-μίζε πού γινόντισαν άπό τρελόους νέους και νέες, καλής τάξεως, τόν Νείλο.

Τήν τρέλλα τής αυή δέν τήν όμολόγησε ή Λίζα σιμαιά τής. Καί σ' αυή τή Λ. να τήν ειπε πολύ άργότερα. 'Η αλήθεια εινε όστόσο, ότι άπ' τή μέρα αυή, ή άθώα άθιμωτοπούλα ένοιωσε να γεννιέται στην καρδιά της ένα φλογρό άίσθημα για τό Βρανά.

Τόν αγαπούσε!...
 Τήν αγαπούσε κ' αυή!...
 'Ετσι έδειχνε τουλάχιστο.

'Η Λίζα δέν είχε ούτε πείρα, ούτε τόν καιρό για ν' τόν ψυχολογήσει και να τό καταλάβη αυτο, γιατί βότερα από μια βδομάδα, ή ύπόθεσι τους τελείωσε και φήγανε για τήν 'Αθήνα.

'Ο Βρανάς τις συνάδεψε τήν ήμερα αυή ός τήν 'Αλεξάνδρεια. Μέσα στο τρένο ήσαν τμήρα δουλακότητος ίποχρεωτικός στην κ. Λιναρδή.

τρυφερός στη Λίζα και περιποιητικός στη Λίνα.
 'Η Λίζα λιπόταν πού θα τόν άποχωρίζτανε.
 Μά κ' ή Λίνα ήταν μελαγχολική, βαθειά μελαγχολική τήν ήμερα αυή.

Τι είχε; Κανένας δέν μπορούσε να μαντέψη...
 'Η Λίνα ήταν άπ' τις κοπέλλες πού κρατάν κλειστή τήν καρδιά τους και σφραγισμένα τά χείλη τους, όταν έχουν ένα μυστικό.

Για μια στιγμή πούμειναν μόνο, ό Γιώργος κ' ή Λίζα, ή δεσποινίς Λιναρδή του ειπε:

—Φύγα με τήν καρδιά πληγωμένη!... 'Εχασα έδώ πού ήρθα τή χαρά και τήν ξεγνοιασιά μου και δέν θα τά ξανάρω, παρά τ' μέρα πού θα ρθίτε στην 'Αθήνα.

—Θά ρθώ, Λίζα, άπάντσε ό Βρανάς. Θά ρθώ δοο μπορώ να γώγορα. Γιατί κ' έγω δέν μπορώ να ήρω πειά μακριά σου.
 Τό ίδιο βράδυ χωρίσαν.

'Ο Γιώργος ίποσχέθηκε για μια άκόμα φορά στη Λίζα πώς δέν θ' άργούσε να ρθή και να έγκατασταθ ή στην 'Αθήνα.

Τής τό όράτισε.
 Μολταύτα, ή Λίζα ήταν μελαγχολική σ' όλο τό διάστημα του ταξειδιού.

—Μά τί έχεις κ' είσαι τόσο άσκη, σ' ή τόσο χαρωφίμενη πάντα; τή ρωτούσε ή Λίνα.
 —Τί έχω; Δέν έχω τίποτα... Νά, με πειράζει ή θάλασσα, αυτο εινε, άπαντίσε ή Λίζα, άποφεύγοντας να πη τήν αλήθεια.

'Όταν έφτισαν όμως στην 'Αθήνα, ή

Τόν ακολουθήσε μια μέρα στα μπαιν-μίζε...

Λίτσα ξαναβρήκε την πρώτη της χαρά, την πρώτη της ξεγνοιασιά.
 Δεν συνέβη όμως το ίδιο και γιά τή Λίνα.
 'Η Λίνα άρχισε τώρα νάνα περσιόσθερο από κάθε άλλη φορά με-
 λαγχολική και λιγομίλητη.
 Τί είχε ; Κανένας δεν ήξερε. Κανένας δεν τό υποψιαζότανε. 'Η-
 ξεραν τό χαρακτήρα της και δεν έδιναν σημασία στίς μεγάλες τής άκεριές.

'Η μητέρα τών κοριτσιών, μόλις έφτασαν στην 'Αθήνα, έγραφε άμέσως στό Βρανά και τόν ευχαριστήσε γιά τήν καλωσίνη και τήν προθυμία που τού είχε δείξει τίς λίγες μέρες πουείχαν στό Κάιρο. Στο ίδιο αυτό γράμμα έβαλε και τόν ευχαριστήσαν κι' ή κόρες της.

Μά ή Λίτσα έγραφε και ιδιαίτέρως στό Γιώργο. Του έστειλε ένα γράμμα πολυσελίδο, γεμάτο τριπλερά λόγια.

'Ο Βρανάς άρχισε κάτωσ να τού άπαντήση.

'Η Λίτσα είχε άρχισει ν' άνησυχή.

'Έπειτα από είκοσι ημέρες έλαβαν, επί τέλους, τήν άπάντησι του νεαρού διαπυρόου.

Τούς ήπιωσε συγκίνημη γιατί άρχισε να τούς γράφή και τούς ειδοποιούσε πως μετά ένα μήνα τό πολύ, θά βρισκότανε στην 'Αθήνα. Το γράμμα του αυτό γέμοσε χαρά τή Λίτσα.

'Επί τέλους !... Θά ρχότανε... Θάχε κοντά της τόν αγαπητένο της... Κοντά της γιά πάντα !...

Πάνω στην έσφιξη τής χαράς της, άγκάλιασε τή Λίνα κι' άρχισε να τήν φιλή.

Τής Λίνας όμως βούρκωσαν τά μάτια. Τί είχε ; 'Απερίσκεπτη και καταχαρούμενη όπως ήταν τή στιγμή αυτή ή Λίτσα, δεν έδωσε καμιά σημασία στό βούρκωμα τών ματιών τής αδελφής της. Νόμισε πως τήν είχε πονέσει με τίς άπότομες χειρνομίες της και τής έδωσε τόσο κι' άλλα τόσα φιλά, γιά να τήν παρηγορήση.

'Ο Βρανάς φάνηκε άπόλυτως συνετής ; σ' όσα υποσχέθηκε στη Λίτσα και σ' ότι έγραφε στη μητέρα της.

Πάνω στό μήνα, έφυγε γιά τήν 'Αθήνα, ειδοποιώντας τήν οικογένεια γιά τόν έρχομό του κι' ένα του τηλεγράφημα.

Τούς έστειλε και δεύτερο τηλεγράφημα όταν έφτασε στην 'Αθήνα. Στο σπίτι τών περμένων πειά άντιόμοια. 'Η Λίτσα ήταν τρελλή από χαρά. Κι' αυτή ή Λίνα είχε αλεγοράει κάτωσ.

Τήν ίδια μέρα μάλιστα τά δυό κορίτσια στάλσαν και στείλιανε στό Γιώργο, στό ξενοδοχείο του, δυό καλάθια κι' άνθη.

Τό άπόγευμα ο Γιώργος τούς έπισκέπτηκε στό σπίτι. Τί συζητήσεις και τί χιτσιουκιά !...

'Η μητέρα τών κοριτσιών τόν δέχτηκε με ήγκαριότητα και καλωσίνη, σαν να τόν γνώριφε χρόνια. Τήν είχε ξεσητρηθεί τόσο στό Κάιρο ! Τήν είχε τόσο καλαϊέσει ! 'Ηξερε ν' άνοιγη, ο άνδρωπος αυτός και τίς πιο κλεισιμένες καρδιές...

'Η Λίτσα μονάχα που δεν έπεσε στην άγκάλια του.

Είχε σπολιστεί ύπερσοχα κι' ήταν άνωροιδας ; ώραία τήν ημέρα αυτή.

'Η Λίνα τού φέρθηκε επίσης άτως θά φερνόταν σ' ένα αδελφικό φίλο. Γι'αυτά και συμπαιθητικά.

'Απ' τήν ημέρα αυτή ο Βρανάς έγινε ο άνδρωπος τού σπιτιού τους. Έμπαινότανε σαν στενός συγγενής. Συνόδεσε τήν οικογένεια στους κινηματογράφους ή στον περίοιστο...

'Ετσι και τ' άπόγευμα αυτό είχε πειεί σπίτι γιά να τούς πάρη να βγούν να χαρούν τή λιπαράδα. Μά τό κορίτσια προτίμησαν να μείνουν στην ήλιώτοση αλή τού σπιτιού τους. 'Εκει θά περνούσαν καλύτερα, μακριά άπ' τόν κόσμο και τήν κίνηση...

Μίλησαν λοιπόν γιά ένα σωρό πράγματα και κοντά σ' άλλα, συμφωνήσανε να πάνε τήν έρχομένη Κυριακή έκδρομή ως τήν Πεντέλη.

'Η Λίτσα ήταν κατενθουσιασμένη. Είχε άγκάλιασει σχεδόν τό Γιώργο τήν ώρα πουέφυγε, κοντά τό βραδάκι πειά, άδιαφορώντας γιά τήν παρουσία τής αδελφής της, πουχε κατεβάζει ή στιγμή αυτή τό μάτια της και δάγκωνε τά χείλη της μέχρι ματώματος.

Κι' όταν πειά ο Γιώργος έφυγε, ή Λίτσα πουχε βγει ως τό δρόμο, άκουσε λυγμούς, ένα κλάμα σακαρτωκό, πονεμένο, πηγμένο γιά να μιν άκούγεταν.

Τρομαγμένη ή νέα, έτρεξε άμέσως να δη τί ενε. Πάνω σ' ένα πεζούλι τής αλληξ βρισκόταν παμένη μπροστάμη ή Λίνα, κι' έκλαψε, έκλαψε άπελπισμένα, έχοντας κρυμένο τό πρόσωπό της άνάμεσα στό χέρι της. Τό λυγρό της κορμί τρανταζότανε όλόκληρο άπ' τούς δυνατούς λυγμούς. 'Απ' τά σφιγμένα της δόντια βγαίνανε μούσολογα άτέλειπιας :

—Θέλω να πεθάνω !..

Θέλω να πεθάνω !..

(Άκολουθεί)

ΞΑΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ...

Αιστόν, ενε αλήθεια, ώραία αγαπημένη μου ;...
 Ενε αλήθεια πως έφτασε πειά τό τέλος τών όνειρων μας ;...
 Ενε αλήθεια πως ήθε πειά ή έποχή που φοβόμοινα τόσο πολύ ;
 'Ετσι φαίνεται... Είν' αλήθεια.

Τά όνειρά μας, τό ώραία γαλανά όνειρα τής αγάτης, που πλέονε άνάμεσα στό χάρδια και στό φιλά, δές τά πως ξεσηκώνη τά φτωγά...
 Δές τά πως σβύνονται και πως χάνονται τά ώραία όνειρα τής αγάτης μας, μικρή μου μελαχροινή.

Δές τά πως διαλύονται και άφανίζονται σαν τήν όμίχλη θροσευής αύγής τού Μαγιού...

Δές τά πως ξεφυλλίζονται ένα—ένα τά φτωγά μας όνειρα, σαν τά λουλουδάκια ενός άνοιξιάτικου μουκίτου.

Και όμως τάχαμε γεμίσει με τόσους πόθους, και τάχαμε πλέξει με τόση χαρά, και τάχαμε ταιριώσει με τόση άρμονία...

'Ω, ώραία όνειρα τής αγάτης μας, πως θά ζήσοιμε τώρα χωρίς εσάς, με τήν ψυχή άδεια από πόθους, με τήν καρδιά άρρανή από έλπίδες ;...
 ***

Μά είχε γεράσει τάχα τόσο πολύ ή αγάτη μας, ώστε ήταν καρφός πειά να πεθάνουν τό όνειρά μας ;

'Ετελειώσαμε καλώς αυτό τό μικρό μυθιστόρημα, στό όποίο είχαμε έμπαστευθεί έσόν τούς πόθους τής τρυφερός σου ήλικίας κι' έγώ τίς τελευταίες έλπίδες τών βασανισμένων μου χρόνων ;

'Οχι βέβαια, δεν τό πιστεύο.

Χτές μόλις γνωριστήκαμε και χτές αγαπηθήκαμε...

Δέ συμπληρώθηκε ούτε ένας χρόνος άκόμα από τότε που έγνωσοκα τή φωνή σου να προσχωή ως τά βάθη τής καρδιάς μου...

Δέν ενε άκόμα ούτ' έξη μήνες από τότε που, ένα μελαγχολικό χειμώνα—τω βράδι, κόλλησα τά χείλη μου στην άσχη των διαχτύλων σου...

Αισθάνομαι άκόμα στό στόμα μου τό άρωμα που άφισε σ' αυτό τό πρώτο σου φευγαλέο φιλά...

'Ως χτές άκόμα περνούσαμε μαζί τά άνωρα άνοιξιάτικα δειλιανά και γυρίζαμε με τήν ψυχή γεμάτη θείες ώμορφείες.

Τά μάτια μας έλεφαν τότε πολύ περσιόσθερα άπ' τά χείλη κι' ή καρδιάς μας ήξεραν να συνεννοηθούν σαν νάσαν αδερφές...

Και ζούσαμε μέσα σε μιά ώραία γαλήνη, όπου δεν φρανότανε κανένα σύννεφο, όπου δεν άκούγότανε καμιά μπόρα, όπου δεν έφτανε ποτέ ή ήχώ τής τρυφιάς...

Κι' έξαφνα φύσηξε βοριάς άγριος και συνεπηρε σαν φθινοαόρου φύλλα τούς πόθους και τίς έλπίδες μας...

***

Θυμάσαι τί μου είπες στην τελευταία συνάντησή μας ;

—Τά μάτια μου ενε γεμάτα δάκρυα και μόλις τά συγκροτώ !...

'Ω, τί δεν θάδινα γιά να μιν τρέξουν αυτά τά δάκρυα !

Τί δεν θάδινα γιά να μιν κλάψουν ποτέ αυτά τά ώραία μάτια !

Τά μάτια αυτά έχουν γίνει γιά να γελούν μοναχά και να θαιμάζονται, γιά τίποτε άλλο.

Και όμως, μικρή μου αγάτη, πρέπει να κατορθώσης να συγκροτήσης τά δάκρυά σου...

Τώρα θά κλάψω έγώ, και θά κλάψω και γιά τούς δυό μας...

'Αλλά θάρθη μά μέρα που θά κλάψης κι' έσύ, θά κλάψης, όπως κι' έγώ...

***

Αυτή ενε ή ζωή, παιδί μου... 'Εού δεν τήν έγνωρφεές άκόμα.

Βρίσκεσαι στην άσχη... 'Η ζωή όμως που θά γνωρίσης από δδ και πέρα, θά σε ποτίση με πολλές πίκρες.

'Αμποτε νάνα όσο μορεψι πιά λιγότερες αυτές που θά τύχουν σε μένα !...

Και τώρα άπομαγρέτσε πιά τελευταία φορά τό ώραία μας όνειρα...

'Απόθεσε στό μέταπό τους τό δεύτερο φιλά σου.

'Εγώ θά τά σαβανώσω με τίς ώραιότερες άναμνήσεις τής σύντομης αγάτης μας...

Και γύρω τους θά σκορπίσω τό άρωμα τών τελευταίων μας φιλιών...

***

Και τώρα άπομαγρέτσε πιά τελευταία φορά τό ώραία μας όνειρα...

'Απόθεσε στό μέταπό τους τό δεύτερο φιλά σου.

'Εγώ θά τά σαβανώσω με τίς ώραιότερες άναμνήσεις τής σύντομης αγάτης μας...

Και γύρω τους θά σκορπίσω τό άρωμα τών τελευταίων μας φιλιών...

***

Και γύρω τους θά σκορπίσω τό άρωμα τών τελευταίων μας φιλιών...

***

Και γύρω τους θά σκορπίσω τό άρωμα τών τελευταίων μας φιλιών...

***

Και γύρω τους θά σκορπίσω τό άρωμα τών τελευταίων μας φιλιών...

Στείλιανε στό ξενοδοχείο του δυό καλάθια κι' άνθη...

